

Phần 1

Chương 1

Đây là lần thứ ba Cố Thất Hải chuyển nhà trong năm nay.

Mùa hè năm nay dường như tới sớm hơn những năm trước, dưới nắng hè chói chang, một mình Cố Thất Hải mang hai chiếc vali hành lý chuyển đến dưới tầng nhà trọ mới, bước chân có chút không vững, tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên. Cô lau mồ hôi trên trán, lấy điện thoại ra xem, quả nhiên là bà chủ nhà gọi đến.

Lần này Cố Thất Hải thuê nhà của một người phụ nữ trung niên hay sốt ruột. Cuộc gọi này chắc chắn là giục cô nhanh chóng lên phòng gặp bà.

Cô cắn môi, kéo nhanh đồ đạc vào thang máy, một phút sau liền có mặt ở tầng 11.

Đúng như Cố Thất Hải đoán, bà chủ nhà lòng đã nóng như lửa đốt đứng đợi cô trước thang máy. “Nhanh lên nào, tí nữa thím còn có hẹn đi chơi mát chược nữa.” Bà chủ nhà nhanh chóng kéo Cố Thất Hải vào phòng 1102, vội vàng nói cho cô về mấy điểm cần lưu ý khi thuê nhà.

Cố Thất Hải ngoan ngoãn đứng một bên lắng nghe, dù sao người đang gặp là chủ nhà nên bà cũng chủ động nói ngắn gọn.

Sau một hồi nói chuyện, bà chủ nhà liền giao chìa khóa nhà cho Cố Thất Hải, thuận miệng hỏi: “Hình như cháu vẫn còn là sinh viên phải không? Tiền thuê nhà là do cha mẹ hỗ trợ sao?”

Cố Thất Hải âm ừ: “Cháu... Cháu đi làm thêm kiếm tiền.”

Bà vỗ vỗ vai cô: “Người do A Diễn giới thiệu thím rất tin tưởng. Nhớ đúng thời hạn trả tiền cho thím, những chuyện khác cháu liền tùy ý.” Nói xong bà chủ nhà liền nhìn thời gian rồi vội vàng chạy vào thang máy rời đi.

Cố Thất Hải nhớ ra, vừa rồi khi đi theo bà chủ nhà cô đã để lại hai vali đồ đạc ở trước cửa thang máy. Khi này vừa nghe bà chủ nói chuyện cô vừa chú ý động tĩnh ngoài hành lang. Trừ bỏ tiếng người về ở gian phòng bên cạnh cô đều không nghe thấy gì khác, nên cũng không lo lắng việc có người lấy trộm mất đồ.

Cô định đi ra ngoài mang đồ vào, nào ngờ vừa mở cửa ra liền thấy hai chiếc vali đang nằm yên lặng trước cửa. Cô ngó ra bên ngoài, nơi này chỉ có ba căn hộ. Nhà cô ở là 1102, bên cạnh là số nhà 1101 và đối diện là 1103. Như vậy tiếng bước chân cô vừa nghe được là của chủ nhà 1101, có lẽ người đó vừa giúp cô chuyển hành lý đến trước cửa.

Khi nào đó nhất định phải tìm cơ hội cảm ơn người ta mới được.

Cô Thất Hải yên lặng nhớ kỹ chuyện này rồi bắt đầu chuyên đồ đạc vào nhà mới, bắt đầu sắp xếp mọi thứ.

Một lúc sau, người cô khẽ nhại mồ hôi, vừa trải xong ga giường đột nhiên nghe thấy chuông báo tin nhắn vang lên. Là của người giới thiệu phòng.

Hà Diễm hỏi cô: “Cảm thấy nhà mới thế nào?”

Cô Thất Hải nhanh chóng đáp lại: “Tốt lắm. Cảm ơn.”

Hà Diễm: “Không cần khách khí. Nếu rảnh thì mời tôi đến nhà mới làm khách đi.” Cuối tin nhắn còn có một cái mặt cười.

Cô Thất Hải hơi ngẩn người, đột nhiên không biết phải đáp lại thế nào.

Hà Diễm là đồng nghiệp của cô ở một gian bán quần áo, cùng tuổi với Cô Thất Hải. Là một sinh viên năng động, luôn có thể dễ dàng hòa đồng cùng mọi người, cho dù chỉ là nhân viên bán thời gian nhưng thành tích tiêu thụ của cậu ta không hề kém bất kì nhân viên chính thức nào.

Mấy ngày trước, Hà Diễm biết được Cô Thất Hải cần chuyên nhà gấp, cậu liền tốt bụng giới thiệu cho Cô Thất Hải bà chủ của căn nhà này, bởi vì giới thiệu cho người quen nên cậu còn giúp cô hạ giá thuê nhà xuống mức thấp nhất. Tuy rằng so với nhà trọ cũ của cô tiền vẫn cao hơn một chút nhưng an ninh nơi này lại vô cùng tốt, rất thích hợp với cô gái độc thân như cô ở.

Trong năm nay, Cô Thất Hải đã chuyển qua hai phòng trọ khác, trừ việc an ninh không tốt thì chủ nhà cũng không muốn cho cô vẽ tranh trong phòng. Hồi còn học trung học, Cô Thất Hải cũng miễn cưỡng có thể coi là một học sinh chuyên về mảng mỹ thuật hội họa. Nếu như chỉ dựa vào tiếng tăm và trình độ vẽ của cô để vẽ tranh kiếm sống thì không đủ, nên ban ngày cô làm việc bán thời gian, tối về lại tiếp tục vẽ tranh. Trong một tháng không chỉ kiếm đủ được tiền thuê nhà mà còn có chút tiền thừa để tiêu vặt.

Nhưng những chủ nhà khác lại không nghĩ vậy. Cho dù Cô Thất Hải quét dọn phòng ở sạch sẽ đến mấy thì bọn họ vẫn cho rằng màu vẽ của cô làm bẩn nhà. Một khi biết được nghề chính của Cô Thất Hải thực ra là vẽ tranh, họ liền thẳng tay đuổi cô đi chỗ khác thuê nhà.

Nếu lần này không có Hà Diễm hỗ trợ, có lẽ cô còn phải đi ra ngoài đường để ở.

Tính ra chuyện này nếu cảm ơn miệng suông đúng là không đủ. Mời Hà Diễm về nhà làm khách tất nhiên là có thể, cô nhất định sẽ còn làm một mâm đồ ăn thật phong phú để chiêu đãi nữa.

Cô Thất Hải hạ quyết tâm, ngón tay rất nhanh soạn tin nhắn: “Được”, dừng lại một chút còn soạn thêm một khuôn mặt cười rồi gửi qua.

Rất nhanh thời gian đã trôi qua một tháng kể từ khi Cố Thất Hải chuyển qua nhà mới, đối với nơi này cô cảm thấy khá hài lòng. Tuy nhiên cô vẫn có chút tiếc nuối là chưa thể gặp mặt cảm ơn được người hàng xóm cách vách.

Cố Thất Hải làm việc ở cửa hàng quần áo từ 12 giờ trưa đến 9 giờ tối, đại đa số thời gian chỉ có thể ở nhà vào buổi tối, cho nên rất ít chạm mặt các chủ nhà của căn hộ khác.

Thế nhưng thân phận chủ nhà bên cạnh so với cô tưởng tượng còn thần bí hơn. Có vài ngày Cố Thất Hải thức suốt đêm để vẽ tranh, ngẫu nhiên nghe được nhà bên cạnh có truyền đến tiếng mở cửa. Sau đó sáng sớm liền nghe thấy tiếng người rời đi. Cô tự nhận mình là người có cuộc sống sinh hoạt rất quái dị, nhưng người nọ so với cô có vẻ còn quái dị hơn.

Về sau Cố Thất Hải có vài lần qua lại với gia đình ở nhà đối diện, qua cô con gái lớn, vẫn đang là học sinh trung học, tên Tiêm Tiêm mới biết được chút tin tức về người hàng xóm kia.

“Chị nói là Mã tiên sinh sao?”

Cố Thất Hải sững sốt, giờ cô mới biết người hàng xóm nọ là người đàn ông họ Mã.

Tiêm Tiêm thần bí nói: “Gia đình em chuyển đến đây từ đầu năm, nhưng số lần gặp mặt Mã tiên sinh kia tính chỉ được trên đầu ngón tay. Hành tung anh ta rất bí ẩn. Thi thoảng có khoảng thời gian luôn đi sớm về muộn, rồi lúc khác lại sẽ ở nhà cả ngày, lâu nhất là 1 tháng liền không ra khỏi cửa, trong khu này hình như không có ai là người quen của anh ta. Nếu không phải có một lần em thấy thư của anh ta ở hộp thư dưới tầng, có lẽ ngay cả họ anh ta em cũng không biết. Bố em nói, nhìn tính cách cổ quái, lại thêm bộ dạng xuất quỷ nhập thần này, chắc chắn là người không ra gì.”

Tiêm Tiêm nhìn bộ dạng nửa tin nửa ngờ của Cố Thất Hải lại nói thêm: “Thật ra có một lần em đã nhìn thấy anh ta trên đường cùng một số người kì lạ thì thầm nói chuyện gì đó ở một ngõ nhỏ. Cách ăn mặc rất kín đáo, dường như sợ có người nhìn thấy mặt mình... Hành vi như vậy còn chưa đủ quái lạ sao?”

Cố Thất Hải không nói gì, chỉ khẽ nhíu mày.

“Thất Hải, em không lừa chị đâu, dù Mã tiên sinh là loại người nào... em vẫn thấy chị nên tránh xa anh ta ra...”

Cố Thất Hải tất nhiên biết là Tiêm Tiêm sẽ không tự nhiên đi bịa chuyện lừa gạt cô. Mà chuyện nói xấu Mã tiên sinh cũng chẳng đem lại cho cô bé chút lợi lộc gì. Tiêm Tiêm vốn thân thiết gọi cô một tiếng “chị” mà cô cũng đã coi Tiêm Tiêm như một cô em gái.

Cô đã được những người cùng tòa nhà khác kể về hoàn cảnh gia đình nhà Tiêm Tiêm. Mẹ cô bé nửa năm trước đã qua đời vì ung thư, dưới cô bé còn có một đứa em trai học tiểu học, mà cha cô lại vì chuyện cơm áo gạo tiền luôn ở

bên ngoài bên ba. Chuyện trong nhà vốn đều đổ dồn lên Tiêm Tiêm. Cho đến khi Cố Thất Hải xuất hiện, cô bé liền coi cô như một người chị mà ỷ lại.

Cũng vì thế mà Cố Thất Hải cũng rất tin tưởng Tiêm Tiêm.

Nhưng mà...

Cố Thất Hải đưa mắt nhìn cánh cửa nhà 1101 đóng chặt. Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tiêm Tiêm, tâm tình cô chợt có chút phức tạp.

Mã tiên sinh thật sự là người đáng sợ như vậy sao?

Chương 2

Anh

Mắt thấy mới là sự thật.

Cố Thất Hải suy nghĩ rất lâu mới hạ quyết tâm sẽ không nghĩ xấu về Mã tiên sinh trước khi nhìn thấy anh.

Hơn nữa trước kia Mã tiên sinh từng giúp đỡ cô, tuy là một chuyện rất nhỏ, nhưng phần ý tốt ấy cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Tuy rằng chưa có cơ hội gặp mặt Mã tiên sinh nhưng Cố Thất Hải vẫn luôn muốn giúp anh điều gì đó nằm trong khả năng của mình. Chẳng hạn như ban công hai nhà chỉ cách xa nhau một thước, nếu Mã tiên sinh vài ngày không về nhà, bồn hoa bị khô cạn thì cô sẽ vớ tay sang giúp anh tưới nước. Hoặc khi cô thấy tấm thảm trước cửa nhà 1101 lâu chưa giặt, thuận tiện giặt thảm nhà mình cô sẽ giặt luôn giúp anh.

Kể từ đó trở đi Mã tiên sinh hình như cũng đã phát hiện ra việc làm âm thầm của Cố Thất Hải. Mặc dù anh không ra mặt nói cảm ơn nhưng sau hôm Cố Thất Hải giúp anh tưới nước chậu hoa, cô phát hiện trên lan can ban công nhà mình có thêm một chiếc chuông gió, kiểu dáng giống như chuông cổ của Nhật Bản, được chạm khắc tinh xảo, mỗi khi có gió thổi qua liền phát ra âm thanh trong trẻo vui tai.

Bên dưới chuông gió còn có một tờ giấy nhớ, Cố Thất Hải thấy may mắn vì mình phát hiện ra sớm. Nếu tờ giấy nhớ này chẳng may bị gió thổi bay mất thì thật đáng tiếc.

Trên tờ giấy là dòng chữ ngay ngắn, đơn giản. “Cảm ơn vì ngày thường hay giúp đỡ tôi, chiếc chuông gió này rất hợp với ban công nhà cô. Cứ nhận lấy. Đừng khách sáo.”

Cố Thất Hải nhìn ra ban công, thấy chiếc chuông gió lắc lư, khẽ mỉm cười.

Sau đó cô rảnh rỗi lên mạng xem ý nghĩa của việc tặng chuông gió: “Nếu là tình nhân tặng nhau, biểu thị cho tình cảm lưu luyến và nhớ nhung, không thể

thường xuyên ở bên nhau, hy vọng có thể thông qua chuông gió mà nghe được tiếng lòng của nhau. Còn nếu là bạn bè tặng nhau, là hy vọng mỗi khi chuông gió kêu lên, qua tiếng chuông hai người có thể hiểu được tâm trạng của đối phương.”

Cố Thất Hải tra xong liền cảm thấy mặt mình nóng lên. Mã tiên sinh tặng chuông gió cho cô chắc chắn sẽ không có hàm nghĩa sâu xa như thế này. Có lẽ chỉ là trùng hợp trong nhà thừa một chiếc chuông gió không dùng đến mà thôi.

Quan hệ giữa cô và Mã tiên sinh chưa đạt đến mức độ bạn bè, lại càng không phải là tình nhân. Nghĩ vậy cô lại kéo trang web xuống đọc tiếp, chuông gió vẫn còn một ý nghĩa nữa.

Đại diện cho nguyện vọng.

“Nói lên một ước nguyện của bạn. Nếu chuông gió vang lên, có nghĩa là thiên sứ đã nghe được nguyện vọng của bạn, cũng có nghĩa nó sẽ sớm được thực hiện.”

Cố Thất Hải lập tức chạy ra ban công, quay mặt về chiếc chuông gió, nhắm hai mắt lại.

Hy vọng mình có thể tới gần Mã tiên sinh hơn.

Cô mở mắt, chợt nghe thấy tiếng chuông gió thanh thúy vang lên.

Tuy rằng nguyện vọng về Mã tiên sinh chưa được thực hiện, nhưng rất nhanh Cố Thất Hải đã gặp được chuyện tốt khác.

Vì đang là kì nghỉ hè nên cửa hàng quần áo nơi Cố Thất Hải làm việc mới gia nhập thêm vài người sinh viên làm part-time. Họ đều là những nữ sinh, năng động, nhiệt tình, miệng lưỡi khéo léo. Mới đi làm có vài ngày liền vui vẻ nói chuyện với những người làm khác, đối đãi khách hàng cũng rất tốt. Doanh thu tiêu thụ cũng vì thế mà cũng tăng mạnh.

Cố Thất Hải tự nhận mình rất khác với những nữ sinh viên này. Tính cách của cô tuy không gọi là quái gở, nhưng cũng không phải là có thể tùy tiện nói chuyện được với bất kì người nào. Khi mới vào làm, cô cũng đã nói qua với ông chủ, khi có tình huống cần thiết thì cô sẽ cố gắng giới thiệu sản phẩm đối với khách đến. Nhưng bình thường thì cô sẽ chủ yếu làm mấy chuyện hậu cần, lấy tiền lương cố định.

Sau này đi làm, Cố Thất Hải thường xuyên ở kho hàng kiểm tra hóa đơn. Cửa kho hàng rất mỏng, ngẫu nhiên vẫn có thể nghe được âm thanh cười đùa của mọi người trong cửa hàng. Cô cũng không thấy có gì là khó xử, dù sao việc này là do bản thân cô lựa chọn, dù thế nào cô cũng chấp nhận.

Có người đẩy cửa vào, là một nữ sinh mới đến làm, nói với Cố Thất Hải: “Áo phong cỡ nhỏ số 0743, bên ngoài hết rồi, làm phiền lấy thêm vài cái mang ra.”

Cố Thất Hải đáp lời, khi tìm được chỗ áo cần tìm đột nhiên cô phát hiện ra bà vai nữ sinh kia đang run lên. Quay người lại mới thấy được cô gái ấy đang che miệng cười trộm.

“Sao thế?”

Nữ sinh kia cười cười chỉ về một góc ngoài cửa hàng. Hà Diễm đang giới thiệu sản phẩm cho một cô gái. Hà Diễm ăn nói trôi chảy, khuôn mặt còn đẹp trai lãng tử. Vị khách nữ kia không thể rời ánh mắt khỏi mặt anh. Cố Thất Hải để ý, dưới lời ngon tiếng ngọt của Hà Diễm, vị khách kia đã chọn mua không ít quần áo.

“Quả nhiên là không có cô gái nào thoát được ‘mỹ nam kế’ của Hà Diễm.” Nữ sinh kia vừa hâm mộ vừa tán thưởng nói, “Vừa nãy vị khách nữ kia đi vào liền mang về mặt bán khoản, mấy người chúng tôi dù nói thế nào cô ấy cũng không đáp lại. Thế nhưng Hà Diễm vừa nói vài câu, chỉ một lúc sau tâm trạng cô ấy liền thay đổi, mặt mày hớn hờ. Giờ còn hận không thể dính sát người vào Hà Diễm... Chẳng qua là ai bảo đây chính là thời đại chọn mặt gửi vàng chứ. Chỉ cần có bộ dạng xinh đẹp thì chuyện gì cũng đúng.”

Cố Thất Hải cười nói: “Đừng nói vậy chứ, bộ dạng của cậu cũng rất được mà.”

Nữ sinh viên kia giật mình, đưa tay nhéo mặt Cố Thất Hải: “Không nghĩ tới miệng lưỡi của cậu cũng rất ngọt, thật khiến người khác yêu thích.”

Cố Thất Hải không đồng tình với lời nói này. Nếu thật sự khiến người khác yêu thích cô đã không phải sống loại cuộc sống này.

Cố Thất Hải đưa lô áo phong cho nữ sinh kia rồi tiếp tục kiểm hóa đơn. Sau khi cô đã tính toán xong sổ sách ở phòng kho, đi ra ngoài cửa hàng, vị khách bị Hà Diễm mê hoặc vẫn còn ở đó, lại vừa đứng lại ở đường đi ra của cô. Vì thế Cố Thất Hải bước nhanh chân lên, định lạng lẽ đi qua hai người. Không ngờ vừa đến cạnh Hà Diễm, cậu lại đột nhiên quay đầu, cười với cô: “Thất Hải, cô xong rồi?”

Cố Thất Hải gật đầu, không muốn quấy rầy cậu tiếp thị sản phẩm tiếp, nhưng khi thuận mắt nhìn qua vị khách nữ kia, ánh mắt cô có dừng lại một chút, một đoạn trí nhớ hiện lên trong đầu.

Cố Thất Hải còn đang phân vân có nên lên tiếng hay không thì người nọ đã nói trước: “Cố Thất Hải?”

“Cậu là Nhậm Tuyết Lan?” Cố Thất Hải cũng cười. “Đã lâu không gặp.”

Hà Diễm đứng một bên nhìn Cố Thất Hải, lại nhìn sang Nhậm Tuyết Lan: “Thì ra hai người quen nhau?”

“Chúng mình học cùng Trung học.” Nhậm Tuyết Lan vô cùng thân thiết khoác tay Cố Thất Hải. Cố Thất Hải không quen có người tiếp xúc thân mật như vậy nhưng cũng không né tránh.

“Sớm biết là người quen thì mình đã không tốn nhiều nước bọt như vậy.” Hà Diễm thân thiết cười nói: “Mình đi bảo ông chủ giảm giá cho cậu.”

“Cảm ơn.” Nhậm Tuyết Lan hưng phấn nhìn Hà Diễm, nhưng lại phát hiện ra ánh mắt cậu sáng rực, nhưng lại không nhìn về phía cô.

Trong ánh mắt của cậu chỉ có mình Cố Thất Hải.

Chương 3

Hai năm trước, sau khi học xong Trung học, Cố Thất Hải chưa gặp lại Nhậm Tuyết Lan.

Sau khi nói chuyện với nhau một lúc, Cố Thất Hải đại khái cũng biết qua về cuộc sống hiện tại của Nhậm Tuyết Lan. Khác với Cố Thất Hải, Nhậm Tuyết Lan đã sớm từ bỏ chuyên ngành Mỹ thuật tạo hình trước kia đã học ở Trung học, thuận lợi thi vào trường đại học ngoại thương. Cuộc sống mỗi ngày không cần lo lắng việc cơm áo gạo tiền, chuyện phiền não thì cùng lắm cũng như hôm nay phải mặc quần áo gì? Giờ học này có thể trốn hay không? Hay nam sinh mình thích đã có bạn gái hay chưa?

Cố Thất Hải cảm thấy cuộc sống yên bình như vậy đối với cô là một giấc mơ xa vời.

Nhưng cô không ngờ là Nhậm Tuyết Lan lại hâm mộ cuộc sống ‘nay ăn mai nhin’ của cô.

“Mình nghe nói, lớp mỹ thuật của chúng ta năm ấy hình như chỉ có mỗi cậu là tiếp tục kiên trì theo ngành. Những người khác, người thì trong nhà có tiền để đi du học, người thì sau khi thi chuyên ngành mỹ thuật vào đại học xong liền đổi lại ngành học. Thất Hải, cậu vẫn có thể làm việc đúng với đam mê của mình, chắc nhất định rất hạnh phúc.”

“Đừng hâm mộ mình. Mình không đỗ nổi đại học nên mới phải sống cuộc sống như thế này. Nếu có thể chỉ dựa vào vẽ tranh để kiếm sống liệu mình còn phải đi làm thêm như thế này?”

“Cậu làm thêm ở gian bán quần áo này cũng không phải không tốt, nơi này chẳng phải còn có một anh chàng đồng nghiệp đẹp trai nữa sao?”

Cố Thất Hải điếm lại khuôn mặt các đồng nghiệp trong đầu: “Cậu nói Hà Diễm?”

“Chẳng lẽ trừ bỏ anh ấy còn có ai đẹp trai nữa sao?” Thấy Cố Thất Hải quả quyết lắc đầu, Nhậm Tuyết Lan lại nói tiếp: “Mình thấy quan hệ hai người rất tốt, hai người là người yêu sao?”

“Cậu hiểu lầm rồi, chúng mình chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Mình thấy anh ấy đối xử với cậu rất tốt mà.”

“Anh ấy đối với ai cũng tốt, không chỉ riêng mình.”

Nhậm Tuyết Lan nhìn Cố Thất Hải một lát, bỗng nhiên nở nụ cười: “Minh chỉ hỏi vậy thôi, cậu phủ nhận kịch liệt thế làm gì?”

Cố Thất Hải ngậy ngốc, tính cách của cô thật sự có chút bảo thủ, trước mắt cô cũng không có ý định gì về phương diện tình cảm, cô sợ nói thêm gì đó thì quan hệ của cô và Hà Diễn trở thành càng nói càng thêm tồi. Cô dứt khoát ngậm miệng lại, khuấy khuấy cốc trà sữa trước mặt rồi một ngụm uống hết.

Buổi tối Cố Thất Hải trở lại nhà trọ, đúng lúc gặp cha Tiêm Tiêm vừa tan làm trở về.

Cố Thất Hải nhớ rõ Tiêm Tiêm từng nói, cha của cô bé là trưởng phòng của một xí nghiệp lớn. Tan tầm xong thường xuyên phải đi xã giao, hôm nay là lần hiếm hoi Cố Thất Hải chạm mặt ông.

“Xin chào.”

“Chào Cố tiểu thư.”

Cố Thất Hải để ý thấy trên tay ông cầm một hộp bánh ngọt, liền hỏi một câu: “Hôm nay là ngày kỉ niệm đặc biệt gì sao?”

Cha Tiêm Tiêm cười tủm tỉm: “Hôm nay là sinh nhật đứa nhỏ nhà tôi, tôi cố ý về sớm chúc mừng nó.”

Cửa thang máy mở, Cố Thất Hải ấn nút lên tầng 11: “Chú tận tâm như vậy, đứa nhỏ và Tiêm Tiêm nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Hay Cố tiểu thư cũng sang nhà chúng tôi ăn bánh ngọt cùng đi.”

“Không được rồi, hôm nay cháu có chút việc bận.” Cố Thất Hải đáp lại ánh mắt của ông, thân thiết cười nói. “Chúc đứa bé nhà chú sinh nhật vui vẻ.”

Cố Thất Hải cùng cha Tiêm Tiêm bước ra khỏi thang máy, đúng lúc này Tiêm Tiêm dẫn em trai phấn khởi đi ra khỏi nhà đón cha. Cố Thất Hải một lần nữa chúc đứa bé sinh nhật vui vẻ xong trở về nhà mình.

Trong nháy mắt mọi thứ liền trở thành một màn đen yên tĩnh.

Dù thế nào, Cố Thất Hải cũng biết bây giờ bên phòng 1103 chắc chắn đang là khung cảnh hòa hợp ấm áp.

Cố Thất Hải bật tất cả điện trong nhà lên, tháo kính sát trùng, rửa mặt, thay lại một bộ quần áo khác rồi đi ra phòng khách.

Tuần trước cô vừa nhận được một hợp đồng vẽ tranh minh họa cho một quyển sách thiếu nhi. Nếu hợp đồng này có thể thuận lợi hoàn thành đúng hạn, cô có thể được trả thù lao rất lớn. Nghĩ đến chuyện này cô liền thu lại tâm trạng lo được lo mất của mình, dự định sẽ giành cả đêm này để tập trung vẽ tranh.

Trong chốc lát Cố Thất Hải liền đắm chìm trong thế giới tranh vẽ, khi phục hồi lại tinh thần, bất tri bất giác thời gian đã là đêm khuya.

Cô nhìn đồng hồ, vừa qua 12 giờ đêm, một ngày mới lại tới.

Thức đêm đối với Cố Thất Hải mà nói chính là chuyện thường ngày. Nhưng đã liên tục một tuần cô đều ở trạng thái thiếu ngủ, giờ phút này tinh thần của cô khó tránh khỏi có chút rã rời. Nhưng trước mắt chỗ tranh minh họa này đã sắp vẽ xong rồi, cô không muốn để dây dưa sang ngày hôm sau. Vì thế cô lê bước sang phòng bếp, rót một cốc nước lạnh một hơi uống hết hơn nửa cốc. Mặc dù có chút rùng mình, nhưng vẫn không xoa đi được cảm giác buồn ngủ trầm trọng.

Cố Thất Hải mơ mơ màng màng dựa vào tủ bát nghỉ tạm. Nhân tiện trong đầu cũng nghĩ thêm ý tưởng vẽ tranh, nên vẫn còn giữ được một phần tỉnh táo. Giờ này mọi người ở khu trọ chắc đều đã đi ngủ, không biết từ khi nào thì tiếng cười nói ở phòng 1103 đã dừng lại, ngay cả Mã tiên sinh cổ quái ở nhà bên đường như cũng đã trở lại lúc một giờ trước...

Cố Thất Hải đang buồn ngủ, đột nhiên mùi khói nồng nặc xông vào khiến cô bừng tỉnh. Cô ho khan và cái, sờ sờ trên tủ bát, đeo kính vào, nhưng ánh mắt vẫn như trước chỉ nhìn thấy một mảnh mơ hồ không rõ ràng. Đường như có một cỗ sương mù dày đặc đang găm nhám mọi thứ xung quanh cô.

Loại mùi này, khung cảnh này, không thể lẫn vào đâu được.

Cố Thất Hải quơ tay lấy một chiếc khăn mặt, vội vàng thấm ướt dưới vòi nước, sau đó che miệng, mũi chạy ra ngoài. Quả nhiên khói từng đợt từng đợt đang tràn ra từ phòng 1103.

Lúc này Tiêm Tiêm mặc áo ngủ kéo tay em trai chạy nhanh ra ngoài, cha Tiêm Tiêm cũng theo sát hai chị em. Bộ tây trang sạch sẽ lúc chiều giờ đã trở nên vô cùng nhếch nhác, thậm chí bên dưới ông chỉ mặc quần đùi.

Tiêm Tiêm ho khan: “Thất Hải, phòng khách nhà em cháy!”

“Đi nhanh khỏi đây đi.” Cha Tiêm Tiêm cũng lo lắng hô lớn.

Cố Thất Hải không nghĩ gì, liền chạy theo đoàn người Tiêm Tiêm ra phía cầu thang bộ. Nhưng chạy được vài bước, một chuyện quan trọng đột nhiên hiện lên trong đầu cô. Gia đình Tiêm Tiêm đã sớm chạy xa khỏi tầm mắt của Thất Hải, cô cắn răng quay đầu trở lại.

Cô không thể cứ để Mã tiên sinh ở đó mà chạy trốn như vậy được, cô tuyệt đối không thể bỏ mặc anh.

Cố Thất Hải đứng trước cửa phòng 1101, liên tục ấn chuông cửa, nhưng trong phòng không hề có bất kì tiếng động nào.

Đáng hận là tại thời điểm sống chết này chuông cửa đột nhiên bị hỏng.

Cố Thất Hải tức giận dùng sức đập cửa: “Mã tiên sinh! Mã tiên sinh!” Cô vừa lớn tiếng gọi vài câu, liền bị khói sộc vào mũi, ho khan không ngừng.

Hô hấp của cô dần trở nên khó khăn hơn. Cứ tiếp tục gọi như vậy không phải là biện pháp, cô lau đi nước mắt chảy ra do bị khói bay vào mắt, xoay người lại chạy về phòng mình, chạy một mạch đến ban công mới ngừng lại. Cô nhìn chăm chăm vào hai bên ban công cách nhau một thước, cố gắng bình ổn lại nhịp tim.

Cô không được phép sợ, nếu không sẽ không cứu được Mã tiên sinh.

Cố Thất Hải không có nhiều thời gian để do dự, cô xoay người bò lên lan can, bên dưới chính là màn đêm sâu hun hút. Cô run run, nhắm mắt lại đẩy người qua, cuối cùng cũng an toàn vượt qua được khoảng cách một thước và độ cao của 11 tầng lầu giữa hai ban công.

Cố Thất Hải ôm ngực thở dốc, giữa ban công và phòng khách vẫn còn có một tấm thủy tinh ngăn cách, trong phòng tối đen như mực, nhưng cô vẫn nhìn thấy được từng đợt khói đang càng lúc càng dày lên. Cô đẩy cửa thủy tinh, cửa khóa. Nhất thời không biết phải làm thế nào, cô đành liều mình lấy chậu hoa trên ban công, dùng sức ném vào cửa thủy tinh. Lập tức bên tai vang lên tiếng thủy tinh vỡ tan tành.

Vài mảnh thủy tinh nhỏ cắt qua da Cố Thất Hải, máu đỏ sẫm theo miệng vết thương chảy xuống, một vài giọt còn chảy xuống sàn nhà.

Tay Cố Thất Hải đưa qua lỗ thủng trên cửa kính, sờ sờ vài giây, không cẩn thận lại bị mảnh thủy tinh đâm vào. Vất vả một lúc mới có thể mở cửa ra, phía trong là phòng khách không một bóng người, chỉ duy nhất phòng ngủ là đang đóng cửa. Cô thử mở cửa ra, may mắn là cửa không khóa.

Cố Thất Hải không bật đèn mà nhanh chóng chạy vào, vồ vồ thân hình cao lớn nằm trên giường.

“Mã tiên sinh! Mã tiên sinh! Dậy, dậy.”

Người trên giường vẫn còn đang ngái ngủ, liếc nhìn Cố Thất Hải một cái, ngay sau đó nắm lấy cổ tay cô, lạnh lùng nói: “Cô là...”

“Tôi là Cố Thất Hải, hàng xóm của anh.” Cố Thất Hải nói nhanh, vừa kéo anh dậy: “Đi nhanh đi, nhà đối diện bị cháy, khói đã lan ra khắp nơi rồi!”

Anh ngớ người một giây, ngay sau đó liền xuống giường, chạy ra khỏi phòng ngủ. Cố Thất Hải đi theo, chỉ thấy mọi nơi đều là khói đặc, độ ẩm trong phòng tăng cao khiến cho cô có chút sợ hãi không dám đặt chân bước đi.

Anh quay đầu lại: “Đi thôi.”

Lúc này âm thanh trầm thấp dễ nghe ấy lại khiến Cố Thất Hải thấy an tâm lạ thường.

Cố Thất Hải đi theo anh, vượt qua tầng tầng khói đặc, bước trên bậc thang, tưởng chừng như sắp thoát khỏi hiểm cảnh. Thế nhưng đáng tiếc là cô đã đánh giá quá cao thể lực của mình. Để tiến được vào phòng Mã tiên sinh, cô đã hít

vào không ít khói đặc, hơn nữa trước khi xảy ra hỏa hoạn cô còn chưa được nghỉ ngơi, chỉ thức khuya vẽ tranh. Cô chạy hết được sáu bậc thang, thể lực liền cạn kiệt, cảm thấy bản thân mình sắp ngã xuống.

“Cố tiểu thư, Cố tiểu thư!”

Cố Thất Hải khó chịu ho khan, khôi phục lại tinh thần. Nhưng khung cảnh trước mắt so với khi nãy lại càng mờ ảo hơn, kính mắt của cô không biết từ khi nào đã rơi xuống rồi. Cô nghĩ bản thân vốn sẽ ngã xuống, nào ngờ bây giờ không những không ngã, trên người lại không có chút đau đớn nào, thậm chí còn có một đôi tay rắn chắc đỡ lấy lưng cô.

Cô tựa vào ngực anh, thở yếu ớt: “Mã... tiên sinh...?”

“Đừng bỏ cuộc, chúng ta ra ngoài thôi.” Anh đỡ Cố Thất Hải đứng dậy, nắm lấy tay cô dắt ra ngoài: “Đi theo tôi, Thất Hải.”

Cố Thất Hải trong nháy mắt có chút thất thần, sức lực đã mất đi dường như thông qua tay anh được trả lại cho cô. Bàn tay anh rất lớn, cũng rất ấm, giúp cô có thể một lần nữa xốc lại tinh thần.

Cô tin tưởng cười với anh.

Trong hoàn cảnh mơ hồ, Cố Thất Hải tuy không nhìn rõ được gương mặt của anh, nhưng cô cảm nhận được dường như anh cũng đang cười. Anh đưa khăn lông ướt trên tay cho cô, khiến cho cô cảm nhận được rõ hơn sự bảo vệ của anh.

“Chúng ta phải sống sót đi ra.” Anh nói.

Chương 4

“Ưhm...”

Mặc dù Cố Thất Hải đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không nhịn đau được mà khẽ kêu lên.

Y tá đang giúp cô xử lý vết thương, sắc mặt không đổi nói: “Đau thì cũng phải cố chịu đựng. Bên trong miệng vết thương có máu thủy tinh bị kẹt. Nếu không lấy ra sẽ lớn chuyện.”

Cố Thất Hải cố gắng ép nước mắt ở khóe mắt quay ngược trở lại: “Em không sao, chị cứ tiếp tục đi.”

Y tá thấy Cố Thất Hải tuổi còn trẻ nhưng tính cách lại rất tốt, khác với những cô gái trẻ khác, chỉ hơi đau một chút liền hét toáng lên. Vì thế cũng nhẹ nhàng nói chuyện thêm với cô vài câu: “May mắn lần này hỏa hoạn được phát hiện đúng lúc, nghe nói chỉ trừ phòng bếp bị cháy rụi bên ngoài, các phòng khác không có vấn đề gì lớn.”

“Thế những vị khách khác thì sao ạ? Không có vấn đề gì chứ?”

“Trong lúc chạy trốn cũng không tránh khỏi có chút va chạm nhỏ, chỉ có một gia đình ở xe cứu thương vì hít phải quá nhiều khói nên phải nhập viện một thời gian ngắn để xem xét thôi.”

“May quá!” Cố Thất Hải thở dài nhẹ nhõm, “Thế người đàn ông khi nãy đi với em thì sao ạ?”

Y tá hơi nhíu mày: “Ý em nói là vị nào?”

Cố Thất Hải nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Dù sao hỏa hoạn cũng xảy ra vào đêm khuya, mặc dù mọi người trong tòa nhà đều chạy trốn kịp trước khi có vụ cháy lớn, nhưng khi ấy khung cảnh cực kì hỗn loạn, các nhân viên y tế tất nhiên sẽ không nhớ nổi hết được số bệnh nhân của mình. Cô cũng không cố gắng hỏi tiếp, ngoan ngoãn ngồi yên không quấy rầy công việc của y tá.

Sau khi cánh tay của Cố Thất Hải được khử trùng và băng bó xong thì cô chậm rãi bước xuống xe cứu thương. Đúng lúc này ở xe bên cạnh truyền đến tiếng của cha Tiêm Tiêm và y tá.

Y tá nhiệt tình kéo tay cha Tiêm Tiêm: “Áo khoác của chú dính rất nhiều máu, chú mau lên xe để xử lý vết thương đi.”

Cha Tiêm Tiêm không ngừng từ chối: “Không sao, các cháu cứ chăm sóc thật tốt cho con chú đi, không cần để ý đến chú.”

“Nhưng nếu để như vậy thì miệng vết thương sẽ nhiễm trùng...”

“Chú đã nói là không sao rồi, cháu cứ đi xem con của chú đi, chú không bị thương.”

Cố Thất Hải nhìn bộ dạng lo lắng của cha Tiêm Tiêm, không khỏi có chút cảm động, quả nhiên dù thế nào thì trước tiên cha mẹ vẫn luôn lo lắng về con cái của mình.

“Thật vĩ đại.”

Cố Thất Hải giật mình quay đầu lại.

Cô không ngờ Mã tiên sinh lại đứng sau lưng cô, lại còn nói chính xác được suy nghĩ của cô.

“Cô vừa định nói ba chữ ấy đúng không?”

Cố Thất Hải không trả lời, cô tất nhiên là tò mò vì sao anh có thể biết được suy nghĩ của cô. Nhưng lúc này có một chuyện khiến cô phải bận tâm hơn.

Cố Thất Hải khi ở nhà một mình thường có thói quen không mặc áo lót, tối nay tất nhiên cũng không phải ngoại lệ. Khi hỏa hoạn bất ngờ xảy ra, cô căn bản không kịp khoác áo khoác mà chạy đi. Bây giờ trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ, lại còn là váy có màu sáng.

Cố Thất Hải vội vàng khoanh hai tay trước ngực. Mã tiên sinh dường như biết được hành động của cô nhưng cũng chỉ liếc qua một cái rồi tiếp tục nhìn về phía chiếc xe cứu thương ở đằng xa.

Ánh mắt biểu hiện rõ sự không quan tâm. Cố Thất Hải cảm thấy anh dường như có thể hiểu được suy nghĩ của cô, không muốn anh có cái nhìn không tốt về mình, cô đành nói lên sự nghi ngờ của mình để dời lực chú ý: “Đúng là tôi định nói, chẳng lẽ có gì không đúng?”

“Tôi không phủ nhận suy nghĩ của cô, chỉ là chân tướng thực sự có lẽ sẽ khác hoàn toàn với suy nghĩ của cô.”

“Chân tướng?”

Anh hỏi lại cô: “Cô cảm thấy hỏa hoạn này có nguyên nhân chính từ đâu?”

Cố Thất Hải không nghĩ đến việc này, nghe anh hỏi như vậy liền có chút nghi hoặc: “Không phải là ngoài ý muốn sao?”

“Tất nhiên là ngoài ý muốn, chẳng qua nguyên nhân ngoài ý muốn này không chỉ đơn giản như vẻ ngoài thôi.”

“Có ý gì?”

Anh đưa tay chỉ vào cha Tiêm Tiêm: “Đầu tiên, cô thấy ông ta có bị thương không?”

Cố Thất Hải nheo mắt nhìn theo, dù không đeo kính, nhưng vẫn thấy được trên áo khoác của cha Tiêm Tiêm có dính vết máu, hơn nữa ông còn dùng tay còn lại che đi vết thương của mình, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. “Tôi thấy chú ấy có bị thương.” Cố Thất Hải đáp, “Hơn nữa còn là thương nặng.”

“Vậy thì tại sao rõ ràng bị thương nặng như vậy ông ấy lại khẳng khái mình không bị thương.”

“Có lẽ là chú ấy muốn cho con mình được kiểm tra trước.”

“Hỏa hoạn đêm nay không có nhiều nạn nhân, xe cứu thương và nhân viên y tế được điều đến có thể nói là tương đối nhiều.”

Anh vừa “nhắc nhở” cô vừa phủ định đi suy đoán ban đầu của cô, Cố Thất Hải nghĩ một lúc vẫn nghĩ không ra lý do cha Tiêm Tiêm vì sao lại muốn che giấu vết thương của mình.

Anh lại hỏi tiếp: “Ngoại trừ chuyện này, cô có thấy được trên người ông ấy còn có chỗ nào bất thường nữa không?”

Đúng như lời anh nói, ngay từ đầu cô cũng cảm thấy trên người cha Tiêm Tiêm có gì đó không đúng, nhưng cô không tài nào nói chính xác được ông không đúng ở chỗ nào.

Vừa rồi anh cũng hỏi cô... chỗ bất thường....

Cố Thất Hải im lặng suy nghĩ, ngón tay gạt mấy sợi tóc tán loạn bên tai. Buổi tối nóng bức, lại vừa trải qua một trận chạy trốn, mặc dù đã nghỉ ngơi một lúc, nhưng trên mặt cô vẫn còn một tầng mồ hôi mỏng.

Linh cảm đột nhiên xẹt qua. Hai mắt cô sáng rực, Mã tiên sinh đứng bên cạnh thấy biểu cảm ấy của cô, liền biết cô đã nghĩ ra, liền chủ động nói: “Đừng vậy, bất thường ở chỗ là áo khoác âu phục của ông ấy. Thời tiết nóng bức như thế này, dù trong nhà có mở điều hòa đi chăng nữa thì người bình thường sẽ chẳng ai mặc áo khoác vào. Huống chi khi có tình huống bất ngờ xảy ra sẽ chẳng có ai lại lãng phí thời gian đi tìm áo khoác. Bị thương cũng không đồng ý để cho y tá kiểm tra, chạy trốn cũng phải mặc áo khoác. Ông ấy làm ra những chuyện này, cô nghĩ lý do là gì?”

“Có lẽ trên người chú ấy có điều gì đó không muốn cho người khác nhìn thấy.”

Mã tiên sinh đồng ý gật đầu: “Ví dụ như?”

Điều đầu tiên Cố Thất Hải nghĩ đến chính là: “Bớt?”

“Dù bớt có xấu đến mấy thì trước thời khắc sống còn, người bình thường đều hiểu nên chọn điều gì mới phải.”

“Vậy là... vết sẹo?”

“Cũng như bớt thôi.”

“Hình xăm?”

“Nghĩ sâu xa một chút nữa xem?”

Trong lòng Cố Thất Hải còn một đáp án cuối cùng, cũng là đáp án cô không muốn nghĩ đến nhất.

“... Là vết kim đâm?”

Mã tiên sinh thân nhiên gật đầu: “Cuối cùng cũng đoán ra.”

Cố Thất Hải cắn môi, vẫn không muốn tin tưởng chuyện này. Một tháng qua cô nhìn thấy gia đình ấy ám áp bên nhau rất nhiều lần, chuyện này là giả sao?

Cô nhẹ giọng nói: “Chuyện này cũng chỉ là suy luận của chúng ta.”

“Tuy chỉ là suy luận thế nhưng trước mặt chúng ta có chứng cứ xác thực như thế, cuối cùng đều sẽ trở thành sự thật thôi.” Anh thấy sắc mặt cô đờ của Cố Thất Hải, lạnh lùng nói: “Dù cho sự thật ấy có đau lòng đến mấy đi chăng nữa.”

“Chứng cứ của anh là gì?”

“Lúc này cũng không hoàn toàn nắm chắc, nhưng theo quan sát vừa rồi của tôi, ông ấy luôn mệt mỏi, không tập trung, lo âu, luôn phiền lòng chờ đợi gì đó. Những biểu hiện này đều là biểu hiện của con nghiện. Nói với cảnh sát suy đoán của tôi lúc này, chắc chắn cảnh sát cũng sẽ không tin tưởng, sau cuộc điều tra nguyên nhân vụ cháy, bằng chứng mà cô cần chắc chắn sẽ xuất hiện, đến lúc đó cô có tin tôi hay không cũng không quan trọng.”

Cố Thất Hải ngẩng mặt, dù tâm mắt không rõ nhưng cô vẫn chăm chú nhìn vào mặt anh: “Vi sao anh lại có thể suy luận chắc chắn như vậy?”

Đôi mắt với ánh mắt chất vấn của cô anh chỉ bình tĩnh cười: “Thế vì sao cô nhất định không chịu chấp nhận sự thật rằng người cô vẫn coi là người cha gương mẫu ấy chính là một tên tội phạm nghiện thuốc phiện?”

Chương 5

Phá Vỡ Ấn Tượng

May mà hỏa hoạn được phát hiện kịp thời, nên cũng không tạo nên tổn thất gì quá lớn ở khu trọ. Đến 4 giờ sáng, trừ phòng khách nhà Tiêm Tiêm là nơi bắt nguồn của vụ cháy thì các nhà khác vẫn có thể vào ở bình thường.

Thang máy vẫn bị cắt điện, Cố Thất Hải không đeo kính, xung quanh tầm mắt chỗ nào nhìn cũng mờ hồ, cô đành phải yên lặng theo sát bóng dáng Mã tiên sinh để đi lên tầng. Nhưng vì ngày thường lười rèn luyện sức khỏe, mới đi được nửa đường, hô hấp của cô đã bắt đầu rối loạn. Thế nhưng người đàn ông trước mắt cô vẫn bước đi đều đều, không thở gấp lấy một lần.

Thế lực của anh ấy thật tốt. Cố Thất Hải khẽ cắn môi, cố gắng đuổi kịp bước chân của anh. Không biết có phải do ảo giác của cô không mà dù cô đi nhanh hay chậm thì dáng người của Mã tiên sinh dường như không hề rời khỏi tầm mắt của cô. Là anh cố tình đợi cô sao?

Đến tầng 11, Cố Thất Hải không dám nhìn thăm cảnh của nhà 1103, cảm xúc hoảng loạn, sợ hãi, áp lực... đột nhiên ập đến, dường như cô vẫn còn ở thời điểm xảy ra hỏa hoạn.

Cố Thất Hải hít một hơi, trong lòng tuy còn sợ nhưng vẫn mở cửa nhà. Khi chạy trốn, cô không khóa cửa nhà. Nào ngờ nhiệt độ cao của vụ cháy lại làm hỏng cửa nhà cô, cánh cửa bằng thép bị kẹt chặt lại, dùng sức thế nào cũng không mở nổi.

Trên người cô lại không có tiền, điện thoại cũng để ở trong nhà. Người quen của cô ở thành phố này cũng không nhiều, lúc này muốn tìm một chỗ ở lại xem ra còn khó hơn lên trời.

Mã tiên sinh vốn đã trở về nhà mình, có lẽ nghe được tiếng động của cô, liền đi ra: “Sao vậy?”

“Cửa nhà tôi bị hỏng, không mở ra được.”

Cố Thất Hải nghĩ anh sẽ ra mở cửa giúp cô, nào ngờ anh lại đứng yên, mặt không đổi sắc nhìn cô.

“Vào đi.” Anh mở miệng.

Cố Thất Hải giật mình, chưa trả lời thì anh đã xoay người vào trong, cô cũng đành phải đi theo.

Trong phòng không bật đèn, thị lực Cố Thất Hải lại cực kì kém, cô do dự một lúc rồi đành mò mẫm đi theo anh. Nhưng nhìn bóng dáng cao lớn càng lúc càng đi xa, cô lại dừng lại.

Anh quay đầu lại nhìn cô một cái: “Đứng đó làm gì? Đi vào.”

Cố Thất Hải thử đoán ý định của anh, giúp một người không có nhà để về mà không phải là mở cửa giúp, ngược lại lại dẫn cô vào nhà mình, không lẽ định đưa tiền cho cô vay để ra khách sạn ngủ?

Cố Thất Hải cảm thấy khả năng này là lớn nhất, hơn nữa cũng là hợp lý nhất, mà trước mắt người cô có thể nhờ vào cũng chỉ có mỗi anh. Vì thế cô khôi phục lại bình tĩnh, đi theo anh, cuối cùng cũng tới phòng khách.

Trong bóng đêm, hình như anh vươn tay ra, Cố Thất Hải nheo mắt lại mới có thể nhìn thấy anh chỉ ra ghế sofa trong phòng. “Nhà tôi chỉ có một phòng ngủ, nhưng tôi không thích có người tiến vào phòng riêng, nên cô đành nghỉ tạm trên đó đi.”

Cố Thất Hải ngớ người vài giây liền hỏi: “... Anh để tôi ngủ ở đây?”

Ngữ khí anh rất bình thản: “Giờ đến bình minh còn có hai tiếng, cô cũng có thể ngồi đây đến khi tỉnh ngủ rồi đi.”

Cố Thất Hải sợ nhất là phải đối phó với loại người da mặt dày như anh, ra sức cự tuyệt tấm lòng ‘nhiệt tình’ của anh một cách uyển chuyển: “Nhu vậy không hay lắm... Tôi sẽ quấy rầy anh mất, nếu như vậy thì anh cho tôi vay ít tiền, tôi ra khách sạn gần đây ngủ là được rồi.”

“Cô còn lằng nhằng nữa thì trời sáng đấy.” Anh lấy gối trên ghế sofa nhét vào ngực cô: “Chẳng phải 12 giờ trưa là cô phải đi làm sao?”

Anh lại còn biết giờ làm việc và nghỉ ngơi của cô? Trước khi xảy ra hỏa hoạn chẳng phải hai người chưa từng gặp mặt sao?

Dường như hiểu được suy nghĩ của cô, anh thản nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi đối với... bức tường...” Anh đưa mắt đánh giá cô, “... Không có hứng thú.”

Cố Thất Hải cảm thấy ánh mắt sắc bén của anh dường như vừa đảo qua, cô vội vàng đặt hai tay chéo trước ngực. Động tác này trong mắt anh nhìn có vẻ buồn cười, nhưng để cho cô không cảm thấy xấu hổ anh nén cười: “Thôi, ngủ đi.” Dứt lời anh liền quay người lại, nhưng vừa muốn bước đi đột nhiên lại dừng lại.

Cố Thất Hải nhìn theo, phát hiện anh đang nhìn về phía ban công, trong bóng đêm trên sàn nhà đang có mảnh vụn gì đó lóe sáng.

Hình như đó là... Vụn thủy tinh của cửa kính khi nãy cô đập vỡ.

Cô vội vàng giải thích: “Xin lỗi anh, chuông cửa nhà anh hỏng, khi ấy tôi gọi cửa thế nào cũng không gọi được anh dậy nên đành phải trèo từ ban công nhà

mình sang. Nào ngờ cửa thủy tinh nhà anh lại bị khóa, không còn cách nào khác nên tôi đành phải phá cửa để vào.”

Anh nở nụ cười: “Xem ra kĩ năng phá cửa của cô rất tốt. Thật may cô cũng chỉ là một nhân viên bình thường.”

Để lại cho cô một câu như vậy xong anh liền đi vào phòng tắm.

Cố Thất Hải ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm lấy chiếc gối mềm, bản thân lả nhả, tầm mắt lại nhìn không rõ, lòng cô giống như bị treo ngược lên mấy tầng mây. Cô không thể nghe theo anh mà yên tâm ngủ ngon. Quan hệ giữa cô và anh lúc này rất kì lạ.

Trong mắt những người khác, anh chính là một người đàn ông quái đản, mọi người đều muốn tránh xa.

Nhưng sau khoảng thời gian cùng chạy trốn khỏi đám cháy, lại còn sự giúp đỡ của anh khi cô gặp khó khăn, cô lại cảm giác được anh là một người khác hẳn với những lời đồn bên ngoài. Tác phong nhanh nhẹn, tư duy linh hoạt, lại có thể từ sự quan sát tỉ mỉ mà xâu chuỗi lại thành một lối suy luận rất chắc chắn.

Mặc dù trước kia dù thế nào cô cũng không tin cha Tiêm Tiêm, một người đàn ông đàn ông hoàng như vậy lại là một tên nghiện thuốc phiện. Nhưng hiện tại khi bình tĩnh suy nghĩ lại cô lại thấy suy luận của anh rất chặt chẽ, không một chút sơ hở. Sự thật dù có khó chấp nhận đến mức nào thì đó vẫn là sự thật.

Nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, Cố Thất Hải từ từ nhắm mắt lại, trầm nghĩ trong đó chính là người đàn ông mà cô không thể hiểu nổi, ấn tượng tốt về anh cứ chậm rãi xâm chiếm tâm trí cô, thậm chí đến khi đã ngủ say cô còn mơ thấy bóng dáng cao lớn của anh nắm lấy tay cô từng bước dẫn cô đi qua biển lửa.

Anh tắm nước lạnh xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ ra khỏi phòng tắm. Trong phòng khách tĩnh lặng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hô hấp đều đều, sau khi anh đi tắm, Cố Thất Hải liền ôm gối ngủ ở ghế sofa, vẻ mặt còn mang theo chút nét cười.

Rõ ràng vừa nãy còn từ chối.

Anh cười nhẹ, chỉnh lại tư thế ngủ cho cô rồi vào phòng ngủ cầm một chiếc chăn mỏng đắp lên người cô.

Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng để cho ai ở nhà anh qua đêm, đừng nói đến việc đối phương là một cô gái xa lạ. Nhưng chẳng hiểu sao cô nàng trạch nữ kiên cường dám xả thân cứu anh một mạng trước mắt này so với những người khác lại tạo cho anh cảm giác tin cậy, cảm giác mơ hồ này không phải muốn làm giả là được. Có lẽ chính vì vậy nên anh mới có thể buông lỏng cảnh giác mà giúp cô sao?

Cảm ơn nhé cô gái mắt kính.

Anh xoa xoa đầu cô rồi rời đi.

Khi Cố Thất Hải thức dậy đã là chín giờ sáng.

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa thủy tinh chiếu vào phòng khách, lần đầu tiên Cố Thất Hải được nhìn thấy toàn bộ phần bên trong ngôi nhà này. Phong cách bài trí hiện đại nhưng đơn giản, trong nhà không có nhiều đồ trang trí nhưng cũng không làm mất đi phong cách của ngôi nhà, bố cục so với phòng cô cũng không có gì khác, nhưng so với nhà cô gian phòng này lại tạo cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Xem ra Mã tiên sinh là một người đàn ông rất có phong cách.

Cố Thất Hải vừa bước xuống sô pha vừa tán thưởng anh. Trong nhà ngoài trừ tiếng bước chân của cô thì không có bất kì âm thanh nào khác, cô thử gõ cửa phòng ngủ nhưng cũng không có tiếng đáp lại.

Trở lại phòng khách cô nheo mắt nhìn quanh lại một lần mới phát hiện trên bàn trà có đặt một túi bánh mì và một hộp sữa, bên dưới có một tờ giấy nhắn.

“Tôi có việc cần ra ngoài, nguyên liệu nấu ăn trong nhà không có, đây là bữa sáng của cô. Trong ngăn kéo có một ít tiền, nếu cần cứ lấy mà dùng. Rời nhà thì nhớ khóa cửa, chìa khóa để ở tủ để giày. Cảm ơn.”

Lần này bên dưới rốt cuộc cũng có chữ kí: “Mã Tu Hòa.”

Thì ra tên anh là Mã Tu Hòa, rất hợp với tính cách của anh.

Cố Thất Hải đặt tờ giấy nhắn xuống, xé túi bánh mì, ăn từng miếng một. Ăn được một nửa, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô cầm tờ giấy nhớ lên, bỏ vào túi áo ngủ.

Trước khi rời đi, để bày tỏ lòng biết ơn và lời xin lỗi của mình cô quét sạch sẽ chỗ mảnh vụn thủy tinh trên nền nhà gần ban công. Sau đó theo lời anh dặn khóa cả cửa chống trộm lại.

Cố Thất Hải dùng tiền Mã Tu Hòa để lại đầu tiên mua một bộ kính sát trùng mới, rồi mới đến hàng quần áo làm việc.

Hôm nay so với mọi hôm Cố Thất Hải đến hơi muộn một chút. Vừa bước vào cửa hàng liền thấy Hà Diễm hoảng hốt đi đến.

“Tôi xem tin tức thấy nói nhà trọ cô ở hôm qua có vụ cháy.” Cố Thất Hải mặc áo cộc tay để lộ ra vết thương trên cánh tay, Hà Diễm liếc mắt liền nhìn thấy mấy miếng băng gạc: “Cô bị thương?”

“Không sao, nhà đối diện nhà tôi bị cháy, nhưng phát hiện sớm nên cũng không có chuyện gì lớn.”

Vấn đề chính bị cô quăng ra xa khiến cho Hà Diễm không biết nên giận hay nên cười. Anh hạ giọng: “Nếu bị thương thì cũng không cần miễn cưỡng đi làm.”

“Không sao.”

“Vậy hôm nay cô đừng làm việc nặng, có chuyện gì thì gọi tôi đến giúp.”

Cô ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào: “Được.”